

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

Kristi himmelfärds dag

”Herre över allting”

Jes 61:10-11

Apg 1:1-11; Ef 1:17-23

Luk 24:49-53

Ps: 2, 158, 15, 159

”ett moln tog honom ur deras åsyn”. Ja, vi vet ju vad det är för moln. Samma moln som ledde folket genom öknen och som sänkte sig ned över tabernaklet var gång de skulle slå läger. Molnet över Sinai berg när Mose fick sina lagtavlor. Och något år innan himmelfärden så sänkte sig molnet ned vid Jesus förklaring på härlighetens berg. Nu kom han tillbaka till samma moln, till Guds närvaro, till Faderns högra sida.

För mig är det en viktig poäng att Jesus kom kroppsligen till himlen. Cirkeln är nu sluten. När han föddes så kom en bit av himlen till jorden, vid hans himmelfärd så kom en bit av jorden till himlen. Han sitter på Faderns högra sida med sin skapade kropp. Det var inte fråga om en andlig himmelfärd, han tog sin kropp med sig.

Kristi himmelfärdsdag avslutar påsktiden, eller rättare sagt, fullbordar den. På påskdagen så uppstod Kristus från det döda, och nu, när han också uppstår till himmelen så fullbordas påskens högtid. När Jesus dog så rämnade förlåten till det allra heligaste, till Faderns närvaro. Men vad hade nyttat till om han inte också tog steget in där?

Nu är Jesus Herre över allting. I den alternativa episteltexten för idag, ur Efesierbrevet så skriver Paulus: *Allt lade han under hans fötter.*

Det är också förklaringen till att Jesus inte kunde vara kvar på jorden. Ska han vara Herre över allting kan han inte vara en del av denna världen. Och nu har makten överlämnats till Jesus.

Samtidigt så är ju en bra fråga om det verkligen är så. När vi ser oss omkring i världen, ser det ut som en värld där Jesus har all makt. Vi kan ha svårt att tro på detta, är han verkligen Herre över allting? Varför har då så lite förändrats i världen?

Makt är inte okomplicerat. Makt kan korrumpas, det kan användas både på gott och ont. Makt kan missbrukas, det kan användas till tvång, för att styra och kontrollera människor. Med makt kan man tvinga människor att göra som man vill.

Men Jesus vill inte använda makten så. Han vill att vi ska se honom som en auktoritet men han är inte auktoritär. Han ger oss frihet och förtroende att själva forma våra liv. Han *har* all makt, men vill samtidigt att vi ska *ge* honom makt över våra liv. Men bara frivilligt. Jesus använder sin makt, men subtilt, utan att göra våld på oss och vår vilja. Vi människor är ju vana att genast tillgripa makt för att få vår vilja igenom, särskilt om det är något gott och det är väl alltid det vi vill. Har vi möjlighet att driva igenom vår vilja så gör vi det.

Därför blir vi förvånade när Jesus inte tycks göra detta. Han har makten men använder den inte som vi skulle ha gjort.

Vi väntar alltså på maktens slutliga genombrott, när det ska bli tydligt och uppenbart för all vem han är. Jesus dröjer för att kunna göra detta på ett sätt där makten inte blir ett tvångsmedel för oss. Vi vet inte när detta skall ske men vi har ett löfte om att det ska ske som ängeln sa till lärjungarna: ”Denne Jesus som har blivit upptagen till himlen, ska komma tillbaka just som ni sett honom fara.”

Men vad har Jesus himmelfärd med oss att göra? När Jesus far upp till himlen, till Guds närvaro, till det allra heligast, så sker det för att ge oss ett hopp. Det är inte bara det som syns som finns. Det finns en osynlig verklighet som Jesus har stigit in i.

Idag lever vi i en värld som enligt många är slut. All kraft satsas *här*, det här är och nu vi ska bygga det goda samhället. Hoppet begränsas till något inomvärldsligt. Talet om att verkligheten är större och rymmer mer, misstänkliggörs. Man får höra att man är världsfrånvärd, en drömmare, om man talar om himmelen. ”Man lever bara en gång” är ett talesätt som är nog så talande. Och är det bara livet här och nu som gäller så gäller det att satsa all kraft på detta.

Men himmelfärden spränger ramarna. Den här dagen så visar Jesus vad som är vårt egentliga slutmål. Vi är kallade till det eviga livet hos vår himmelske Fader. Dit Jesus alltså har gått.

Kristus är den som har nått målet och han har gått före oss för att bereda oss plats.

Redan här och nu får vi i hjärtat följa med honom. Den som längtar efter något har, i någon betydelse, redan det som han längtar efter. Den som längtar hem är i sitt hjärta redan hemma. Inför varje mässa så uppmanas vi ju att upplyfta våra hjärtan. Hur ska de gå till, är ju en bra fråga. Vad betyder egentligen de orden, vad är att upplyfta sitt hjärta? Ja, det är att följa med Jesus på himmelfärden, inte kroppsligen men i sitt hjärta.

Samtidigt så får jag också komma med en brasklapp. ”Varför står ni här och ser upp mot himlen” som ängeln sa till lärjungarna som stod kvar och fortsatte att titta upp efter Jesus. Det finns här en dubbelhet, i vårt hjärta är vi med Jesus i himlen men kroppsligen är vi kvar här. Vi har att verka i denna världen, att arbeta här. Men vi slipper göra det med den desperata förtvivlan över att allt som finns är det som syns. Om det varit så, tänk om man då misslyckas, då är allt förlorat. Nej, hoppet som vi har i himlen ger oss trygghet och kraft att leva här.

Jesus for alltså upp till himlen med sin kropp. Kroppsligen är han inte längre hos oss. Fast det där är ju inte sant! Åter till Efesierbrevet: ”*Allt lade han under hans fötter, och honom som är huvudet över allting gjorde han till huvudet för kyrkan, som är hans kropp*”. Det finns alltså en kropp som han lämnade kvar: kyrkan. Och det är Kristus som är huvudet för kyrkan. Det är han som styr, allt ledarskap i kyrkan är bara tillfällig i väntan på hans återkomst. Då kommer Kristus åter förenas med kyrkan, målet är att kyrkan ska vara där Jesus är nu.